

MALÁ ŠESTNÁCTKA filmový festival mladé tvorby 2021

Je soutěžní filmovou přehlídkou mladých autorů krátkých hraných filmů, která není primárně jen soutěží filmového umu nastupující mladé filmařské krve, ale ve svém programu nabízí a realizuje odborné přednášky či filmové profily již úspěšných amatérských filmových bardů, řadu tematických workshopů, lektorské poradenství a i technickou teoretickou i praktickou výpomoc. A je potěšením být přítom a sledovat, s jakým nadšením a zdravou urputností to malí filmaři pojmají a jak pro sebe objevují a zažívají ten kouzelný svět filmového tvoření.

PÁTEK 22. 10.2021 10:00 HOD.

No a jsme v Brně, v Legátu, stále je podzimně kouzelný říjen a právě začíná tradiční již úvodní přednáška Malé šestnáctky, tentokrát měla být o filmovém zpracování literárního díla. Na to došlo jen částečně, neboť poměrně dosti početné auditorium upřímně kvitovalo přítomnost mladého a nadějného filmového tvůrce Davida Baldu, který jim nad rámec původní přednášky přiblížil své režisérské přístupy a postupy při natáčení celovečerního filmu, mluvil o práci s herci, o technické náročnosti při natáčení filmu NARUŠITEL a doložil to ukázkami z tohoto filmu. Příjemná hodinka utekla jako voda a na to ihned následovalo rozdělení do štábů, blesková literární příprava a jde se urychleně točit krátký hraný film, neboť nejpozději do odpoledne příštího dne musí být filmy hotové, postprodukčně dotažené a odevzdané a navečer promítané a všemi ostatními přítomnými rozborované a konzultované.

Tak to je ta workshopová část. Soutěžní filmová přehlídka je na pořadu příští dopoledne a je rozdělena do těchto dvou věkových kategorií.

KATEGORIE DĚTI DO 16 LET

Z Lipůvky přijela a soutěžila režisérsko herecká chlapecká sourozenecká dvojice, Jan a Michal Novosádovi, kteří i přes mladý věk jsou navýsost plodní a úspěšní, takže si po právu odnesli první cenu za film SPOKOJENÉ MANŽELSTVÍ. Roztomile úsměvná groteskní hříčka o manželce, která ví, co na mužíčka platí a pilně to praktikuje.

Je velmi zajímavé sledovat, jaká témata oslovují takto mladé filmaře a stejně tak následně vnímat jakými filmovými postupy se dobírají vyznění svých filmů. Tak třeba film NÁVRAT Jonáše Maška s kolektivem z Brna nám představuje malou dvanáctiletou mrchu, jejíž radostí a potěšením je páchat zlo a ještě to drze přiznává. Ale někdo tam nahoře se na to již nemůže dívat a nabídne tomu dívčímu hajzlíkovi shůry tlačítko. Ta jej zmáčkne a světe div se, zlo se mění v dobro! A nyní sledujeme tutéž dívenku co z počátku, ale v obráceném gardu. Tím čím ubližovala, ničila a tropila si posměch, je zpodobněno opačně. Dívenka neubližuje, neničí a sama se podivuje, jak je to snadné a těší se ze své proměny. Skvělé podobenství o tom, jak nepatrná je hranice mezi zlem a dobrem a jak snadné je přejít z jedné strany na druhou.

Velké sousto si ukousl Ladislav Polách se svým filmem ANI MINUTU. Odvážně se pustil do příběhu chlapce a dívky, kteří spolu mají vztah - zřejmě ale jen přes mobil a

sociální sítě - a oběma v jeden den takzvaně přeteče! Jemu pro školní šikanu na něm páchanou, jí pro tyranizování magorem otcem. Ale protože se stydí si to vzájemně přiznat, dostávají se k absolutní neřešitelnosti svých problémů a potažmo i k vzájemnému odcizení a až rozpadu jejich vztahu. Námět silný, určitě závažný, ale zjednodušeně řečeno se to autorovi vymklo z rukou, protože stavba filmu měla chatrné základy a jen ta prvoplánová závažnost to sama neutáhla.

Již tradičně oslavou nonsensu a bezbřehé nadsázky, ironie a humoru jsou filmy z dílny sdružení M.A.M.A. z Prahy pod taktovkou Anežky Svobodové. Letos to byl film TEORIE HORORU a opět nezklamal. Směsice hororománie, špionománie a inteligentního blbnutí nedělající si vrásky s uvěřitelností prostředí a uvěřitelností vůbec, a navíc s bezstarostnou schopností přenést tyto nálady na diváka, potěšila všechny a proto také, mimo jiné, obdržela i Cenu diváka..

K pestrosti filmů této kategorie přispěl i film reagující na hoaxové "zaručené" zprávy s názvem SAMÉ PĚTKY od Moniky Volákové z Nejdku, hudební klip se stínovým obrazem CO Z TEBE BUDE Michala Bršťáka taktéž z Nejdku, nebo film o záchraně protagonistů počítačové hry BEZ PAMĚTI Štěpána Gregora a kolektivu. No a ještě jednou tu byl film o šikaně s titulem ŠTAFETA Nely Dlouhé a jejího kolektivu z Brna, kdy terčem se stane děvče, kterému ani jeden ze spolužáků nepodá pomocnou ruku. Hořký úděl.

KATEGORIE MLÁDEŽ DO 20 LET

V této kategorii pro mne dominuje film ÓDA Jakuba Semeráda z Prahy vykazující ve všech složkách znaky profesionálního filmu. Příběh zatrpklého muže, společenského vydědělce, k němuž se osud zachoval velmi macešsky, takže přišel o iluze a stal se z něj skeptik, který se probírá svým minulým životem - skvělá fotomontáž - filozofuje o svém postavení, o nadějích, které však nepřicházejí. No nicméně latentně z něj vyzařuje touha po změně k lepšímu, po alespoň kousku životního štěstí. Pak se objeví, a v prvním okamžiku to tak vnímáme, vetřelec, mladá dívka bez historie, bez identifikace, ale postupně se z vetřelkyně stává ta osoba, na kterou ten osamělý muž možná celý dosavadní život čekal a která může naplnit jeho bytí mírem v duši a být světlem jeho dalšího života. Opravdu silný filmový zážitek.

Druhý můj favorit je z jiné bečky. Je to film s názvem POPRASK VE MLEJNICI a je z dílny Tadeáše Topinky a kolektivu, oba z Brna. Tadeáš Topinka, je přemýšlivý filmař a jeho tvorba má neustále stoupající úroveň. Navíc má dar sdělovat i závažné, zde sociálně politické problémy současnosti formou nadsázky a odzbrojujícího humoru. Tento film, který to naplňuje beze zbytku, bych označil jako pohádka - nepohádka, a je v něm něco z Našich furiantů, něco z Postřižin a to prezentováno nádherným cimrmanovským herectvím - neherectvím. Paráda! Příběh je prostý, zasedá obecní rada a jedná se o chátrajícím mlýně údajně rekonstruovaném z obecních peněz a to vše v duchu repliky jednoho z radních: „U nás ve vsi všichni berem!“. Dobře napsané dialogy posouvají děj a toporné herectví podporuje jejich komiku. Skvělé je glosování Nejvyššího v podání Mirka Obrátla i nesmiřitelnost jeho asistentky s kosou. Zkrátka spokojenost. A nejen za tento film, ale pro stoupající tendenci jeho filmařského umu,

obdržel letos po zásluze Cenu Petra Hviždě, udělovanou každoročně perspektivnímu a talentovanému mladému filmaři. Gratulujeme!

No a do třetice bych vyzdvihl filmy dva, a to film CHVILKA ŠTĚSTÍ brňáka Marka Chaloupky, který umí na velmi malé ploše vytvořit filmové kouzlo, jež má krásnou atmosféru, nostalgii, jakýsi pokojný klid a dokonalé načasování. Příběh je prostý, babička čte vnoučkovi před spaním knihu a vnouček zažívá vrcholně šťastný pocit. To je vše. Ale stojí to za to!

A pak je to film SKRYTÁ POMOC od brněnských autorů Milana Kubíka a Anny Hoškové, který je jakýmsi návodem, jak nesmělým lidem pomoci při navazování vztahům s opačným pohlavím. Škoda nevyužití k dramatickému obohacení filmu milostné problémy zkušeného "vodiče", kterého neplánovaně zaskočily dvě milenky najednou a který zároveň odráží slovní výtky těchto slečen a přitom přes mobil instruuje adepta seznámení do utajeného sluchátka v jeho uchu.

Hned dva filmy se dotkly medicínské oblasti, z nichž film VZBUĎ SE Terezy Štambacherové z Prahy je velmi sugestivní, nenaturalistický, výmluvný a tak akorát krátký film o zmatené dívčí mysli, kterou tíží zlý prožitek, jenž se jí ve snu stále vrací a nedá ji spát.

STÁDIUM je film - plakát talentovaného Pavla Vávry z Nového Boru, jenž nás polohranou formou seznamuje se závažným, zatím nevyléčitelným onemocněním, které se den po dni progresivně zhoršuje. S tím ale také inzeruje či upozorňuje na instituce, které se tímto onemocněním zabývají a mohou podat pomocnou ruku...

Spíše chladným mně nechali filmy HOST Adriany Nečasové z Deblína a také film KUROPĚNÍ Lucie Kulčárové z Prahy. Ten první jsem vnímal jako zdařilé filmové interiérové cvičení, které moc nezastírá, že věci se mají opačně. Druhým je obrazová reflexe recitace básně Havran od E. A. Poea. Osobně jsem spíše k těmto počínům nenakloněn, neboť je mi podsouváno něčí vidění, které nemusí a většinou se také neshoduje s tím mým. Jak řekl kdosi moudrý, když se ho ptali, co má raději, televizi nebo rádio, tak odpověděl, "Rádio, protože tam je lepší obraz".

O recesní humor se posilovala Adéla Kadlecová ve svém filmu ASTRONAUT a podařilo se jí to zvláště v titulcích. Je to hořkém poznání astronauta, že i na jiných planetách jsou školy a že sny se dají vymlátit z hlavy pořádnou bichlí.

Samozřejmě nemohl chybět ani covid film. O ten se postaral Jiří Zeman z Prahy a nazval jej 500 METRŮ, což je limitní vzdálenost od místa bydliště pro venčící psíčkaře. Snaha byla, ale viděl jsem lepší covid filmy.

Anekdotou lze také nazvat film LIFE IS BULSHIT Šimona Jindry z Prahy, který slušně rozjždí konflikt mezi dvěma řidiči jistého kamionu, kteří nemají páru o nákladu jenž vezou a následný přejezd hranic jim nahání strach, co že tam financí najdou. Napovím, že když tam bylo, no řekněme lidský exkrement, tak totéž tam skutečně bylo. Jenže to stálo jednoho z nich život. Těžký je úděl kamioňáka.

No a zbyl mi celkem zvláštní film Martina Pleštila SMRTÁK. A spíš bych řekl, že je to několik filmů různých obsahů a významů v hromadě, čemuž se odborně říká "Je to poskakané jak od smrti". A od koho jiného, že. Třeba, Smrták kdysi a dnes, Fascinace smrtí ve výtvarných dílech, Smrták a ekologie, Smrták a celosvětové problémy, Smrták sabotuje své poslání, Smrták a lidská lhostejnost, a možná že by

se toho tam dalo najít i víc. Každý ten výsek měl hlavu a patu, to bezesporu, ale jako celek to působilo zmatečně. Nelze upřít pracovitost, pečlivost, poctivost, ale, jak se říká, když je něčeho moc...

Tak bych řekl, že je to vše. A lze jen doufat, že koronáč nezhatí v tom roce příštím, tedy v roce 2022 naši říjnovou MALOU ŠESTNÁCTKU, kde by již měly soutěžit filmy z letošního workshopu a i ty, které vy mladí autoři natočíte do té doby. Tato přehlídka za návštěvu rozhodně stojí!

Milan Šebesta